

Andreu Sotorra Escriptor, periodista i director de 'Cornabou' i 'Clip de Teatre'

“L'opció digital de 'Cornabou' va ser pionera, fa 25 anys”

■ Andreu Sotorra va ser molts anys redactor cultural i, en veure que es perdia l'espai de crítica, es va crear el seu i encara el manté

■ Les revistes digitals 'Cornabou' i 'Clip de Teatre', creades i sostingudes per Sotorra, han arribat al quart de segle sense defallir

Lluís Lloret

Barcelona



Andreu Sotorra (Reus, 1950) és un periodista cultural es podria dir que històric. Tot i la seva expressió entre trista i de mal de panxa, és una persona vitalista, amb una fina ironia constant i un esperit crític constructiu. Novel·lista i narrador, amb més de 25 títols i un bon grapat de premis, també és un gran especialista i divulgador de literatura infantil i juvenil (LLJ). I de teatre. Fa 25 anys que va crear, pel seu compte i en solitari, dues revistes digitals encara ben vigents: *Cornabou*, referent del món de la LLJ, i *Clip de Teatre*.

'Cornabou' és una revista unipersonal. Sempre ha estat així?

La revista digital *Cornabou*, efectivament, és un projecte personal com a fundador, fa 25 anys, però també ha tingut com a coordinadora Lena Paüls, escriptora i filòloga i, esporàdicament, hi ha alguns col·legues que demanen poder-hi publicar els seus articles, el més constant, l'escriptor i divulgador Pere Martí i Bertran, un activista de la LLJ en diferents àmbits.

Que el va empènyer a crear-la?

Des del 1990, el suplement *Cultura* de l'Avui, coordinat per David Castillo, em va oferir col·laborar-hi com a crític –jo ja era redactor de la secció de Cultura– i com que ja hi havia molts altres crítics de literatura en general vaig proposar que la meua feina se centrés en la LLJ. I així va ser com es va destinar setmanalment una pàgina sencera de crítica de la LLJ que es va mantenir ininterrompudament fins a la fi del suplement, el 2005. Un fet excepcional que va marcar tota una etapa i que va permetre donar a conèixer infinitat d'autors i d'obres que estaven amagats sota l'etiqueta de la LLJ. I el relleu el va prendre *Cornabou*.

Vivim un moment sense espai per a la crítica literària, oi?

La falta de crítica en mitjans generalistes no és específica de la



El periodista Andreu Sotorra fa 25 anys que va crear i manté vigents dues revistes culturals ■ JUANMA RAMOS

LLJ. Lamentablement, la crítica, en general, s'ha anat reduint en tots els mitjans i, en alguns, fins i tot ha desaparegut del tot. En literatura, en teatre, en música... La crisi econòmica de la premsa hi té molt a veure, però el desinterès de les empreses periodístiques, també. Fa 25 anys, potser una intuïció em va dir que aquesta tendència aniria a més. L'opció digital de *Cornabou* va ser pionera, aleshores. Avui, afortunadament, la xarxa ho ha democratitzat.

En ser digital 'avant la lettre', és gratuïta. Quina periodicitat té?

No vaig pensar mai que es podria fer de pagament... Potser ja no hi seríem, si s'hagués de pagar. L'actualització del contingut és permanent, sempre que hi ha un motiu. La numeració vol dir que fa 7.500 i escaig dies que s'hi ha publicat algun article, alguna notícia, alguna crítica o algun esdeveniment relacionat amb la LLJ. Més que parlar de números de revista, hem de parlar de dies de redacció. El

que sí que fem és un suplement especial que recull totes les novetats ressenyades i algunes altres anàlisis sobre la situació de la LLJ, sovint relacionat amb altres arts paral·leles com ara exposicions, teatre i cinema, que tinguin alguna relació amb la literatura infantil o juvenil.

I com s'hi pot accedir?

Aquests suplementos, en PDF, es poden descarregar des de *Cornabou*. És l'únic mitjà que recull un catàleg de tota –o gairebé tota– la LLJ en català que es publica. Fins ara se n'han fet 29 números especials.

Abraça tota mena de contingut relacionat amb la LLJ, novetats, crítiques, temes administratius de les editorials, premis... De quines fonts beu?

Una font és l'habitual de notes de premsa que reben tots els mitjans de comunicació. També de les notícies d'agència. Sí que en algun cas hem pogut publicar alguna notícia de primera mà perquè ens arriba exclusiva-

ment, la sabem per atzar o perquè algú ens fa confiança. *Cornabou* no es limita a l'actualitat més pròxima, sinó que intenta donar a conèixer també els esdeveniments més importants de la LLJ internacionalment. Per exemple, el premi Astrid Lindgren, que es dona cada any a Suècia, poc conegut, i que és el Nobel de la literatura per a infants i joves amb una dotació de prop de 600.000 euros. Els guardonats tant poden ser autors com il·lustradors o organismes que fomenten la lectura.

Vostè té 75 anys i, com cantava Serrat, encara té força, però ha buscat algun relleu?

Em fa la impressió que *Cornabou* és com un d'aquests establiments històrics que acaben abaixant la persiana sense relleu. És un projecte molt personal. La sort és que, en aquest cas, no s'hi posarà un MacDonal'd's, un Nails o una botiga de carcasses de mòbil. *Cornabou* no té darrere una empresa editorial o una fundació. Seria una

mala passada deixar en herència una feina com aquesta! Pobres hereus! Com molt bé es diu: morta la cuca, mort el verí. Algú, molt optimista, amb motiu dels 25 anys en xarxa, n'ha desitjat 25 més... Gràcies, però, als 100 anys, tots calbs!

I no ha demanat mai ajuts?

Cornabou intenta ser independent i no ha demanat mai, per exemple, ni ajuts institucionals ni publicitat, malgrat que ara hi ha una finestreta oberta en el camp digital. Hem comptat, això sí, amb la complicitat de les editorials i l'acceptació de tot-hom qui ens vol visitar. I una cosa que no se sap: del fons de llibres que hem anat recollint de promoció de novetats, n'hem fet sempre donacions a biblioteques escolars, sobretot les que tenen una població d'origen immigrat més elevada i fan una feina d'acollida i integració tan silenciosa com imprescindible.

A més d'això, en aquests 25 anys, què li ha fet il·lusió?

Saber que *Cornabou*, que va començar sense aquestes pretensions, és avui un referent per a molts sectors de la LLJ, fins i tot universitaris relacionats amb l'especialitat i que em consta que hi accedeixen per extreure



La crítica, en general, s'ha anat reduint en tots els mitjans i, en alguns, fins i tot ha desaparegut del tot

informació o articles determinats. També que molts visitants interessats en el sector de la LLJ hi troben una extensa hemeroteca que es manté des del primer dia. Hi ha, doncs, un quart de segle del sector cronològicament reflectit.

Però no és l'únic que fa...

Hi ha la revista bessona *Clip de Teatre*, que va néixer també fa 25 anys i que recull exclusivament la crítica teatral que faig i que ja té una hemeroteca de més de 4.000 crítiques de les estrenes de l'últim quart de segle. Mirar enrere fa agafar vertigen. Prefereixo mirar endavant.

I el nom, d'on surt?

La imatge de *Cornabou* és un ésser del gènere fantàstic: un cos de bèstia i un rostre humà barbut i de mirada encuriosida. *Escornar* vol dir treure o escapar les banyes d'un bou. Doncs, escornem la literatura. La revista, malgrat tenir la seu a Barcelona, neix també des d'un dels indrets on sempre he treballat, sota el castell de la muntanya d'Escornalbau, al Baix Camp. ■